

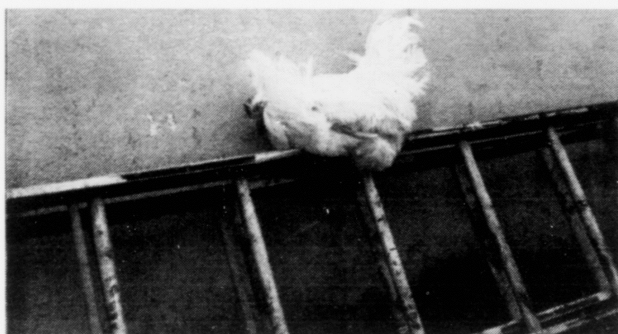
Bangsi

Eg eiti Bangsi og eri ein angora fressur. Eg búgvi í einum býi, sum eitur Keflavík. Hann er í Íslandi.

Eg var glaður og væl nøgdur við alt. Men so avgjördu fólkin, sum eiga meg, at flyta til Føroya. Tey kundu ikki hava meg við, tí tað er forboðið at flyta kettur úr einum landi í annað.

Eg bleiv latin góðum fólki, men kortini keddi eg meg so illa, at eg avgjörði at fara at leita eftir fólkinum hjá mær.

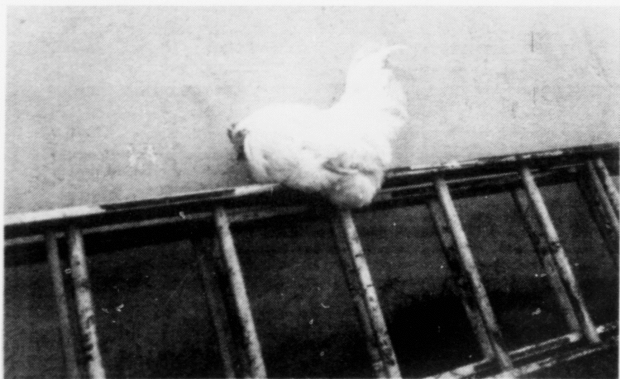

Tað fyrsta, eg gjörði, var at spáka mær til besta vin mín. Hann eitur Spóni og hann er ein gamal hani. Hann hevur leingi búð í kjallaranum hjá okkum.

— Tú, Spóni, segði eg, hevur tú sæð fólkin, ella veist tú, hvagar tey eru farin?

O Nei, Bangsi góði, eg havi sitið á hesum stiganum nú í tveir tímar og eg havi onki illgrunavert sæð.

— So, so, hann sjálvur, segði eg og segði Spóna farvæl. Hann fór beinanvegin aftur at sova.

Nú vóru góð ráð dýr.

Men so datt mær í hug at fara til jeppan. Hann er kallaður Dýrið.

— Hoyr tú, Dýrið, hevur tú sæð fólkin í húsinum fara?

— Á, Bangsi góði, lova mær at hugsa eina løtu. Jú, her kom ein bilur í áðni og eg sá fólkin fara við honum. Tey høvdu onkur kuffert við sær.

— Túsund takk fyri, Dýrið, segði eg.

Síðani hugsaði eg við mær sjálvum: eg verði helst noyddur til sjálvur at fara út og royna at finna tey.

Hvussu tann ferðin gekst, frætta vit seinni.